

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIO Y ADMINISTRACIO

PALMA: P. A. Maura, 18.

INCA: C. de la Murta, 5.

SONARÀ CADA DISSAPTE SI TÉ VENT A SA FLAUTA

PAGAMENT A LA BASTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

An el Públic

El primer buf que dels nostres pulmons, passant per la flauta, feim arribar an el públic de la nostra terra, comensarem com comensaren fa coranta anys els que sabien de les nostres coses i de l'aigo viva:

Alabat sia Deu!

Noltros no som aquells, perque les coses del món han mudat, muden i mudaràn; però som o creim ésser els seus descendents, i lo qual vol dir que dúim el seu nom i el seu mateix ésser interior i casi casi el seu mateix esperit.

No volem ésser com un cerca-vents que qualsevol alenada d'oratjol fa girar. Encara som ignorants; però hem tastat coses bones de la sapiència i en tenim set.

Per això vos convidam a beure amb noltros l'aigo fresca del món nou, amb el gerricó de la nostra terra.

Noltros som noltros, i no volem ésser res més; mes tampoc volem que la nostre essència quedi pedrificada igual que un cadàver, perque no és ni pot ésser. Volem créixer, volem acullir tota cosa nova; i si plau a la nostra sanc, també es tornarà sanc nostra.

En aquets moments de rompiments de tot, volem fer la gran afirmació de la nostra continuïtat.

Haurà de rompre qui no ha volgut fer créixer el seu vestit, i ara li ve petit.

Lector: Anam a cercar la llum qui il·lumini la nostra intel·ligència; l'aigo fresca de la bona voluntat, i el calor de la joventut. Vols acompanyar-nos?

No som com veuràs més que quatre pagesos de la terra... però plens de fè, d'il·lusions i de bona voluntat.

LA REDACCIO

D. BARTOMEU FERRÀ

Cometrem una falta que mai la mos perdonarien si als primers número de «L'ignorància» no tenguéssim un parell de paraules per dedicar-les al qui va tenir l'hermosa idea de fundar, juntament amb En Mateu Obrador «L'ignorància» primera època. Encara molta gent en guarda un recort grat inesborable, perque va ésser un setmanari adequat per a prenda a lletgir en mallorquí. El públic de llavò l'acullí ben amorosament i li dispensà l'honor més gros que's pot considerar per una publicació popular, com és la d'ésser lletgida per tots els recones de la terra a on veu la llum. Indubtablement la popularitat que obtengué, és deu al venerable Bartomeu Ferrà que amb col·laboració del fervent luliste En Mateu Obrador, posaren tan patriòticament la seva energia, al servici d'una obra tan brillament popular.

La producció literària d'En Ferrà és molt suggestiva, i una prova eloqüent de l'acceptació que ha obtingut pel poble, és la popularitat que han aconseguit les seves Comedies i poesies, — Coses nostres — Flors i fulles — Relligioses. — Brots d'ortiga — Endolades, les quals li han volgut ben merescudament per guanyar-se un nom prestigiós dins la literatura nostra, això sense comptar els innumerables articles periodistics, de divulgació, d'estudi i de polèmica que's troben escampats an els setmanaris «La Dulzaina» «Museo Balear» «Revista Balear» i principalment demunt la primera publicació en mallorquí «L'ignorància» i Mallorca Dominical, publicacions popularissimes.

Tota la seva obra en vers i en prosa té un regust popular que agrada i encisa. En diferents Jocs Florals l'han premiat amb distincions. Sempre En Ferrà ha demostrat tenir un gran amor a l'Art, essent el fundador de la simpàtica i benemèrita «Societat Arqueològica Luliana» que amb el seu «Bolleti» mensual, ha fet molt de be a Mallorca amb una labor constant i pacient d'investigació. En Ferrà té escrits demunt el «Bolleti» molts d'acurats estudis.

La nova aparició de «L'ignorància» estàn segurs que li agradarà moltíssim, perque el manco veurà el dessig, per part nostra, de continuar una obra que ell tan bé va sabre dirigir i, del gran fruit que sembrà dins el poble mallorquí, ara novament torna fruitar.

La darrera vegada que hem parlat amb el

mos ha encoratjats fort ferm al enterar-lo del nostre patriòtic dessig de fer sortir de bell nou L'IGNORANCIA. Les paraules alentadores del qui podriem anomanar el nostre Mestre, mos han revestit, d'un gran coratge que sols el temps en serà testimoni.

DRETS... I DEURES

S'és acabada la guerra
tot-hom ja té el cor tranquil,
pot retornar a la terra
el manyà o el pagés humil.

S'hauràn quedat sense vida,
nafrats o tullits... ¿que hi fa?

Un nou temps treu la florida
i per ell tot pot guanyà.

El qui s'en anà plorava,
el qui torna no riurà
tanta pena com passava
el pobre cor axugà.

Lluitaren tots per la vida
i pel dret... ¡pobres dels morts!
El nou temps qui treu florida
¿donarà fruits an els horts?

Diven que tanta malura
mai més veure's tornarà.
Aixi fos! Bona-ventura
damunt el món s'extindrà.
Que mos darà cada dia
amb la lluita, quietut,
per sembrar la llevar pia
a la nova joventut.

Ja no imperarà la forsa
tot serà premi el treball,
dels vaixells faràn escorsa,
de cada canó un mall;
i el renou serà de glòria,
i la llum del sol ixent
obrirà la nova història
pera enlairar-hi la gent.

Sols que el glosaine no sap
si convé entre noltros dir
que és hora d'aclar-hi el cap,
meditar... i no lletgir.
No fos cosa que aprenguessin
no més la forsa del dret,
i el deure (amb goma) deixessin
penjat a una paret.

I és que amb la nostra ignorància
no sabem endevinà
si entre molts, l'arrogància
és un passat o un demà.

I volen tornar enrera
enterar-nos fil a fil
de quins són a nostra terra
els deures del poble humil.

UN CANÇONER.

COL·LABORACIÓ

Meditacions de l'Ensanche

Aquestes són les meditacions dites de l'Ensanche perquè allà foren engendrades.

Demanau als naturalistes l'eficàcia del medi i vos diràn que té força abastament per donar color a la pell humana, ales a la ratapinyada i closca als moluscs. De semblant manera, aquestes divagacions vaiveres han aplegat tot lo dolent de la contrada on nasqueren, tenint la seva barroera estructura, i l'influència malèfica del renou del tren, de la pols dels camins, del fum negre de les xemeneies qui omple l'atmosfera de miasmes carboníferes. Mirau: si vos semblen plebees, i mancades de refinament les breu impressions que vaig a exposar-vos, no vulguen fer-m'én càrreg condemnatori, sinó abans planyeu-me i compadiu-me pietosament per haver servit d'organisme trasmisor de tals engendres.

Qualcú començarà per indignar-se en veure estampada la paraula *Ensanche*. Però tenguem serenitat; cap altra, ni Aixamplis, ni Aixamplament, ni res que se li assembli, ens donaria una més cabal idea de sa natura disforme i exòtica.

Totes les plagues, les d'Egipte, les americanes i les indígenes troben niu i camp espaiós a dins l'Ensanche. Quin acert, senyors, en l'elecció del seu emplaçament! Per un costat el terme de l'Horta, on tota elegància i tot perfum s'hi hostatja; per l'altre adossat als barris sospitosos, floridura social.

Nasquè l'Ensanche en mig de dues grolleries. Com voleu que'n sortís una acrópolis atenesa? Qui seria capaç d'edificar-hi un temple a Minerva? Ningú, ni el mateix Júpiter en un moment d'hal·lucinació paterna.

No facem, no, culpables als pobres arquitectes que han construït els casats amb les seves tribunes mostratjades horridament, amb les seves ornamentacions patibularies i les persianes vermelles. Productes són de dos factors ineludibles: l'època i l'ambient (és a dir *medi*) com voleu que als anys que

varen començar a córrer els automòbils, a giscar les fàbriques, a cruixir les grues i a cornar els ràpits, l'artista tengués prou serena visió per a sobreposant-se a tan espaventable brúgit donar-nos línies pures i gràcils com les d'un Parthenon o un Erectheion en lloc de dar-nos l'Escola Graduada, que he tengut el gust de cantar amb epigrama de pocs versos?

Càlia arribar-se a avesar a la contemplació turbulenta dels foils vehicles, dels engranatges i corretges infinites per a fer-se superior a llur poder i rebre, deslliurats, l'hàbit de la mar nostra. Aquella època calamitosa morí, però està encara de còs present. Ara he volgut resar-li aquesta absolta.

EL SEN TOFOL DE SA ROÇA.

MESTRE BERNAT

Mestre Bernat, és un sabataró que viu suran del portal de ca-meua. Es un veinat dels més antics d'el carrer, sempre l'he conegut assegut a la seva cadireta pica, que pica.

Casat en sa Mestresa Lletrudis grasa i ronyosa com ella tota sola, duen una vida miserable encara que sa fam, lo que es diu sa fam, no l'han coneguda mai.

Ell fent *remendos* i ella rifant ensaimades, conis o pesades de porc fresc, fan el seu jornet.

Mestre Bernat, és republicà radical (no sap perquè, però hu és), anti-clerical d'aquells que berenerien de butzes de frares i bistecs de canonge, però així-mateix va a missa i a la Sanc, cada diumenge.

Això ve ésser poc més o manco la figura moral del meu amic; físicament és tan prim com grasa la seva mestressa, però aquesta diferència no subsisteix en quant a sa grolleria, perquè tant de verim du un com s'altre.

Jo m'atar molt sovint a fer una xarredeta amb ell, perquè les seves estridències me fan molta gràcia i el seu radicalisme en deverteix. Me tracta amb un cert respecte mesclat amb una confiança carinyosa; perquè, el mig de tot, m'ha vist neixer (segons diu ell, encara que jo no hu crec.)

Ara ha estat un quants temps molt, molt, preocupat amb això de l'epidemia i el seu cervell ha treballat fort ferm, cercant un medi per evitar la visita de la senyora *grip*, i a la fi un dia dematí me va cridar i allargant-me un *mata quintos* me diu:

—Ja l'he trobat.

—A na qué?

—An es medi de que no m'agafi sa *grip*.

—¿Si? A veure, vaix fer jo bereiant-me amb el cigarro.

—Idò, miri; com aquesta pesta pervé d'uns animalets, molt petits, que es diuen *cóbrilos*, i que s'afiquen a dins noltros p'es nas i per sa boca fins arribar an els *espau-mados*, he pensat després de fé molis de

calcos de cap, que empeguntant-me es morros i es oronells amb un poc de saim mesclat amb oli, tot *cóbrilo* que vulga aficar-se per endins romandrà enviscat i morirà com un lladre. ¿Que li sembla?

—Molt bé homo, una gran idea. ¿I perquè no hu deis an En Llompart i tal volta la posaria en pràctica?

—I ca *hombre*, a un retrogado com ell? Mai, nunca! Vosté ho fàtiga perquè l'apreci molt li dic i no tenga ansi.

I afectivament jo sense fer lo d'el saim i en l'ajuda d'una botelleta de *Pffeifol* que vaix tenir la candideç de comprar a Can Boscana i que encara no he destapat, (ni contes) i en l'ajuda de Deu no l'he agafada.

Pero mestre Bernat no sé si per efectes del seu remei o gràcies a que una brigada sanitària va anar a *serrodar* ca-seua, com diu sa mestressa Lletrudis, tampoc l'han tenguda.

Ara va en Bernat molt encès amb això de l'autonomia, però ja en parlarem un altre setmana.

UN QUE OBIRA.

CANSONS

Deixa fé estimadeta
que tu la m'has de pagar
perque no'm volgueres da
els cinc dits de la mà dreta.

D'una flor surt una espina
i d'una espina una flor
i paraules amoroses
per tu surten del meu cor.

Un aucellet és passat
tot carregat de fil blau
en el meu cor ha fermat
el vostre recorri suau.

Si jo amb llàgrimes poria
el vostre amor alcansar
feria creixe la mar
amb lo que plor cada dia.

Si m'enganes he jurat
de mai més mirà fadrí
i així bé podràs dir
que per tú el món he deixat.

De dotze hores que fé el dia
en vos onze pensaré
tres quarts e-hi afegiré
tant m'agradau, vida mia.

Sembrant

No podeu creure quina cara he posat avui dematí quan prenguent-ho per broma m'he trobat que era vera la tasca que m'ha encomanada la sort, la meua ignorància i la meua confiança en mi mateix. Sabeu que és un homo que se creu ésser? Sabeu que és pensar que un sempre la diu encertada? Idò, això és lo que en el reconet, i devant la tauleta on pas tantes hores, m'havia arribat a creure. ¡l'heu crèia de bona fé! Si; perquè quant llegia articles de la gent que en sab fé, jo deia: ¡Jesús quina cosa! I jo

també la fària! I quant veia un projecte de que vos diré? de establir un servei d'aeroplans per anar a Barcelona... jo tot d'una pensava: ¡Això ja fa antiguat: jo el posaria de aire comprimit.

I així, creis-me, feia bon crítica. Era un bon espanyol. Així és que quant me convidaren a feina per L'IGNORANCIA no vaig duptar molt, i heu vaig acceptar gustosíssim, creguent que era arribada la meua hora. En el plà que avui comença a realitzar-se, se exposa que tot se feria sense nom, no per por, si no perquè volíem veure si seria millor. Un havia d'ésser l'Etzequiador, l'altre el Llaurador, l'altre el Sembrador, etc. etc. Però jo no me pensava mai que me focàs altre feina que la d'etzequiador, o siga criticar.

Però... Deu ho va compondre de tal manera que tots pensàvem lo mateix i no tenguérem més remei que deixar-ho a la sort. Ferem uns paperets, los posàrem ben doblegats dins un capell, i tots a la una en treguerem un. ¡Dobre de mi! ¡No me caigué el que desitjava! Me va caure en penitència, ¡farest càstic a la meua vanitat! ésser el Sembrador.

Be n'he fetes de proposicions i d'ofertaments per canvià! Cal n'igú vol prendre-lo-me, an aqueix càrrec, i els meus companys de tribulació me diuen: ¡Si és lo millor! Si a tú t'ha tocat lo més fàcil!

Lo més fàcil! Si; ¡ja heu cret! Però voltros, lectors, estareu amb mi i esper que m'ajudareu, a triar bona llevor i escampar-la bé; a conèixer la terra a propiada a cada culliu, i a determinar quina ordre s'ha de seguir a la rotació natural...

Sembra! I si un s'equivocava? I si un no ha tengut ull suficient per conèixer que és lo que convé? I si un no endevina el bon temps i la saó? Direu: El sembrador no heu té tot en la seva mà! Hi ha coses necessàries que estan per damunt ell, hi ha plujes, i sol, i roadas, i gelades, i pedres, que no li demanen permís per entregar-se, i que fan bé o mal l'anyada.

¡Teniu raó lectors benevolents, que així me parlau! I això anima! Siau voltros el sol, les plujes, les roades bones. Allunyau-me les gelades, i les pedrades, i entre tots per ventura, arribarem a bon terme el nostre desig, i podrem dir al Segador: Alà, amic: aquí tens uns camps maravillosos. Segar, segar arràn; que el blat es madú i donarà cent per ú. Segar, segar que ja és hora. I tot seràn cants i balls i festes, i ¡Però ¡ai! que està de lluny!

¡Si encara ho he de comensar tot! Si encara he de triar les llevors! No feia jo com la cigala que passava el temps cantant? No. No és hora de perdre ni un dia. Ja som casi a Nadal. Molts de camps ja verdetjen. I noltros hem de comensar a llaurar!

No hi ha remei: la tasca és dura, però he d'acabar el cap... i fer-la.

EL SEMBRADOR.

Etzequeiades

—Vol dir torna sortir L'IGNORANCIA?

—Si, homo de Deu. Així hu pareix.

—Estic content; perquè fiet meu, no sé res que puga posar en mans dels meus infants. Ni fins-i-tot pes meu goixar i descans, no hi ha res que no duga metzina. Mentres acertin!

—Jo bé heu voldria! Jo'n conec un d'ells, i me va dir que el seu desig seria que fos del gust del poble sà.

—Que deven ser beatos?

—¡Homo! Jo crec que son homos de bé. ¿No veus el seu programa?

—Si. L'he vist. És tan poc el seu interès particular que no sembla cosa d'aquests temps.

—Tens raó. Qualsevol cosa los donaria més... Però sempre hi ha d'haver ignorants!

Amb la pesta que com una tribulació milenària ha passat per damunt Mallorca, s'és aixecat una mica el vel que tapava la misèria i se són vistes escenes dolorosíssimes. Un poc de misèria, un poc d'imprevisió i un poc de falta de cultura... han duit an això.

¡Ara seria hora d'un bon home de govern per corregir-ho tot, i posar-hi remei!

—Ja som a l'hivern. Torna per fer fret. Els cors buits també estan gelats. ¿No seria hora de fer un bon fogueró amb les coses noves, i encalentir-mos? A Ciutat i a molts de pobles, les autoritats s'han haguts de moure, i espolsar ferm per fer recular aqueix animaló que nos atacava. Entre tanta campanya, lo més acentuat és estat la falta d'higiene, de casulls que no són llorigueres o caus, sino lloses, per enganar i esclafar la salut dels pobres. ¿Hi posaràn remei? O nos tornarem adormir fins una altre arregussada de gent?

Sol, llum, aire i netedat... Es lo essencial. Fer lo primer. Sense això tot lo demés sobra.

Creimé, amics, que comens a trobar gust an aqueixa tasca? M'agrada ferm, fitxà en paraules aquests pensaments d'infant gran que en venen des-i-ara. Me pos a la taula de la feina, i com qui pren una copa de palo per fer gana umpl tres o quatre fulls... i endavant, no m'en tem i plim... plam... me trèc els bilis... que com veis no són molts ni molt amars. Al manco així m'ho pareix.

L'ETZEQUEIADOR.

Esquits y espíres

L'any 1879 els nostros avis ja escrivien. «Pels carrers d'una ciutat de prop de 60.000 ànimes s'hi passeja sovint un homenet que de mal nom li diven Mestre Redondo. Ell, no es posa en ningu; però els atlots vaivers i malcriats l'han prè pel seu compte, i casi no passa dia que no moguen amb ell un escàndol.

—Es necessari que vegem de posar-hi remei »

D'això hem passat prop de coranta anys i encara podriem dir lo mateix, els atlots, i també qualche homo, segueixen essent tant malcriats molestant a un altra desgraciad que crec que li diven en Mata Setzes. Si per casualidad (que ja ha d'ésser casualidad) algun municipal s'hi troba gira en cova i s'en va per un altra part.

Que en fan de falta bones escoles.

La grippe o sa gripia com diven molts va fer reaccionar les nostres autoritats municipals, que han recomanat higiene i netedat per tot, i aquells venedors ambulants del carrer d'En Cirerols varen haver de tapar es pà amb una garsa, però no s'en adonaren els higienistes moderns que an aquell recó dels més cèntrics de Ciutat, molt sovint s'hi aturen els atlots, i també els cans per fer-hi alguna petita necessitat.

Es ben vé allò que diu un adagi castellà «Los extremos se tocan».

Sino mirau com dins l'Ajuntament de Ciutat semblen més iguals els regidors tradicionalista i el socialista amb les coses que verament són d'interès general.

Meam si mos haurem de fer extremistes.

A la premsa

No seria de bona gent que la venguda an el món d'un germanet no fos ben rebuda... ni fins-i-tot quant ja no s'en dessitgen. ¡Quina culpa en té el pobre!

Així és que creiem que els nostros germanos majors sentiràn amb satisfacció i agrado els nostros primers crits.

Com que ja sabem dir alguna paraula, els visitarem a tots i amb tota reverència i respecte, los direm:

«Com vos và, amics? Aqueix setmanari vos saluda i dessitja molts anys de vida i acert en la vostra tasca»

PRIMER

concurs de L'ignorancia

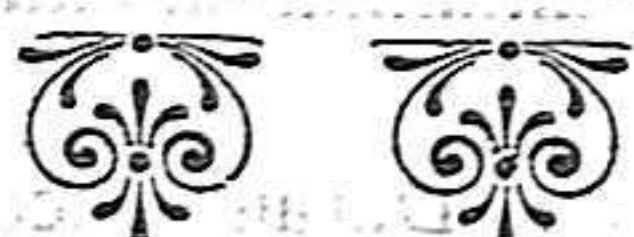
An els aparadors de la rellotgeria de ca'n Sirbent carrer de Colón n.º 30 es pot veure un rellotje que el regalarem a qui encerti quina hora té.

CONDICIONS

Qui vulgui prendre part en aquest concurs pot omplir el bolletí que trobarà a cada número escrivent ben clar i en mallorquí el nom del concursant i l'hora que en el seu parèixer de aquest rellotje.

No s'ha d'escriure en números s' hora, sino en lletres i ben clares per evitar confusions.

Les solucions es poden enviar per correu a la nostra redacció de Ciutat, o entregar-les personalment de 6 a 8, manco els diumenges.

Dia 19, dijous, acabarà el termini d'admetre solucions. Les que arribaran més tard es consideraran fora de concurs.

El dissapte 21, ja ordenades les solucions rebudes, a les sis del cap-vespre en punt mirarem l'hora exacta que marcarà el rellotge i serà entregat a la persona que acreditarà haver encertada la solució; l'acte serà públic perquè no pugui donar lloc a protestes de cap classe.

Si ningú endevinava l'hora exacta se donarà an aquell que s'hi hagi fet més aprop.

Si n'hi ha dos o més que encertin se rifarà entre ells.

El rellotge quedarà depositat a ca'n Sirbent. Per recollir-lo es precis acreditar la seva personalitat amb testimoni de coneixement.

LA PAU

Ja comensam a disfrutar de los beneficis de la pau. ¡Sinó que heu diguin els pagesos! El bessó, que tant produeix a Mallorca, ja se torna enfilà. D'un bot ha pujat de 16 a 24 duros! Aviat les pajasetes podran tornà tenir quimeres amb creuetes d'or, polseres i cordoncillos!

La pau du també molts de trastorns socials. De manera que les conseqüències de tots aquests anys passats, les sofriran tots els pobles i tots els homes. No quedarà res igual. Espanya mateixa, tan adormida, ja comensa a fè estiraments. Els bascos, Catalunya i Vasconia s'allarguen i belluguen.

I noltros ¿que ferem?

Si no vos haguessiu d'enfadà faria una semblansa. Dir que molts som la borla de la gorra de dormir que's belluga inconscientment, d'allà dalt d'un cap de grí... Anam i venim com un cos mort... allà ont mos duen...

De la pesta han quedat una partida d'infantons sense pare ni mare. Ara seria hora de que sortís un bon casic, i volgués fer una obra hermosa! Agafar aquets trenta o quaranta infantons i dur-los a Bellver a viure i esdevenir persones! Ja trobariem qui volgués la responsibilitat.

En sabeu cap?

VIOLONADES

Rigurosament històric.

Una senyora modernista, d'aquelles que sempre parlen en castellà arriba a una reunió i per escusar-se diu a ses amigues: «Hija, yo me *crugia* como no habia llegado antes!»

No'm parlem pus.

Una altre, també històric:

Un senyor que no vol sentir parlar en mallorquí, fins-i-tot vol que les criades parlin en castellà, perquè aixís els seus infants quant siga hora parlin bé l'idioma d'En Cervantes.

Aquest senyor està apurat per que els seus fillls són molt truiosos i los diu:

«Mirad que es mucho esto no saber estar quietos.»

CORRESPONDENCIA

A. F.—Artà: Benvolgut amic. A veure si mos enviau unes quantes gloses.

J. F.—Son Servera: Que no mos enviarà res més? Ja pot fè desxondí la seva companya i cercà entre els papers.

M. C.—Mancò: També hi cabrà lo vostro. ¡Ja heu crec! I molt que mos plaurà.

Un que obira: Com veis, ja surt avui el vostre treball, i a veure si n'enviau més que serà ben rebut.

S. teix: La vostre poesia anirà en el n.º pròxim.

NOTA: Tota la col·laboració sia remesa an el Sr. Directò de L'IGNORANCIA, Ciutat de Mallorca o a Inca.—Si ès cosa bona, anirà als caixistes.—Ara si es fluix.. fluix... anirà al covo. Afila lllapis i netetjau plomes.

Cronicó d'Inca

—Que hi ha de nou, fraret?

—Lo més nou i flamant ès *L'Ignorància* que ès tornada an el món amb un vestit nou, de trinquis, de pagesa rumbosa, que fa festetgera.

—Ja li cercaré la llengua cada dissapte. Mon pare ja la festetjava, encara quart les cartes d'ellu.

En atenció a que les mudades les hi cusen a Inca, amb roba feta en casa, duita de Ciutat i altres pobles, els pares de s'afloia han tengut a bé que dugúes Cronicó de les ignorantades o viveses dels inquers. Els galans d'Inca la deven estimar molt, corresponguent a ses gràcies amb falagadures, tot omplint-li sa falda de dolsos i suscripcions.

Dif això; comensem en nom de Deu.

—Una de les notícies més importants ès l'establiment en aquesta guarnició militar de totes les forses del retgiment d'Inca, amb les seves reserves. No es troben cases llogadices a bastament per alojar tots els majors, S'altra dia tengueren que fer una crida, demanant a qui té cases arrandadices que acudís a la Sala. Ara tendrem dos coronells, sis vice-coronells, una banda militar, que encara no ès venguda, etc. etc.

—Dimecres tenguerem pels carrer d'Inca bastant de trui i moviment. Els miners de tres mines del terme, estaven de vaga festiva amb motiu de ser el dia de la seva Patrona Santa Bàrbara. Feren celebrar sengles misses, que oiren, i més tart tengueren *gaudeamus* per les fondes. Els amos los pagaren les dietes.

—Se fa una crida entrada de fosca anunciant que qui vol vendre el bessó a 24 duros el duga a ca'n Petxorra. Ei dijous, se paga a 126 pesetes. Aixó si que havès d'interés general.

Basta, que hem de tancar la cronicó tots els dijous a vespre, sia curf o llarg.

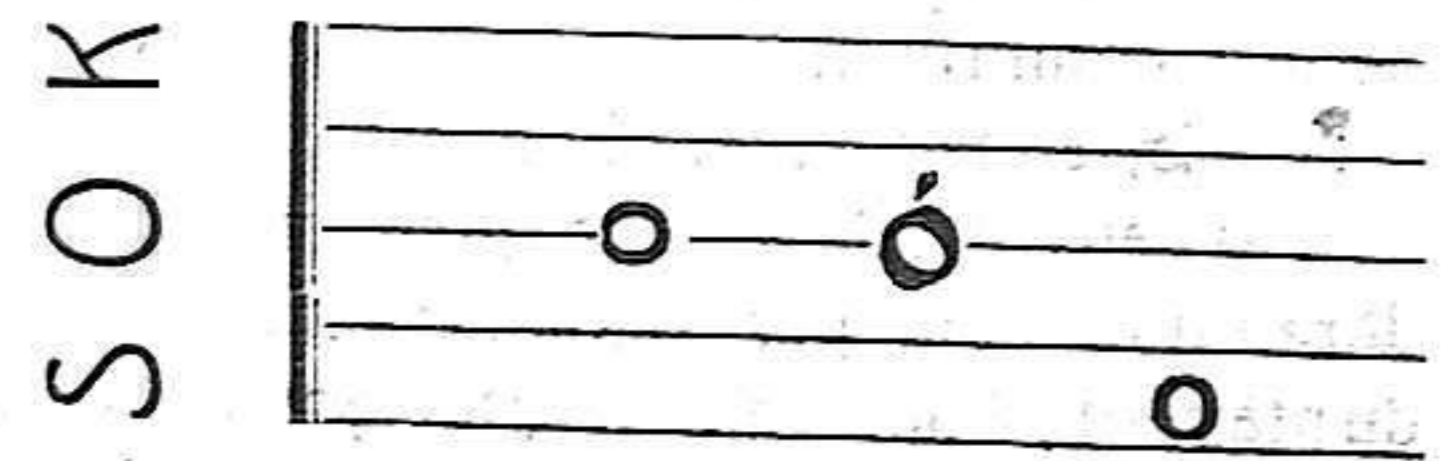
¡UEP!

Suplicam a les persones que rebín aquest setmanari i no vulguin honrar-nos amb la seva suscripció que'l mos tornin posant a la faixeta:

«Se torna a sa procedencia.»

TRENCA-CLOSQUES

GEROGLIFIC

P K

SEMBLANSES

1. ¿En que s'assembla un forner amb un prebe de cirereta?
2. ¿I un rosari amb una magrana?
3. ¿I un fusté amb un sastre?
4. ¿I sa solfa amb una bona cuina?

XARADA

Un dia estava midant amb sa meva *prima*, dos, i de tanta *prima*, tres m'aturava a cada instant. D'un bossi de *tres i dos* un vestit varem cosí per posà a sa *tres*, *prima* que tancada han de tení. Sa *prima i quarta* s'en va per la montanya depressa. Si es meu *tot* vos interessa, a dins l'Església heu d'anà.

ROMBE

Canviar convenientement aquestes estrelletes per lletres en les quals se puga lletgir tant horitzontalment com verticalment lo que signifiqui: en la 1.ª, retxa una consonant; 2.^a, una part del cos indispensable per la vida; 3.ª, un calificatiu que tot-hom vol tenir; 4.ª, de lo més abundant del reine mineral; 5.ª, un altre consonant.

ENDEVINAIA

Estic just es mig del cel i no som sant ni estrella ni tampoc cap maravella ni manco jo en venc de rel.

(Ses solucions an es número qui vé si som vius)

PRIMER concurs de L'Ignorancia

D. _____
creu que el rellotje senyala _____
les _____

Firma _____

Tip. Durán—Inca.